

Dosarul nr. 2ra-1291/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. R.Pulbere)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N.Budăi, I.Muruianu, A.Malîi)

ÎN C H E I E R E

25 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/183 și Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” cu privire la anularea facturilor, obligarea excluderii datoriei și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 28 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 26 noiembrie 2018, Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi au depus cerere de chemare în judecată împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/183 și Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” cu privire la anularea facturilor, obligarea excluderii datoriei și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că prin hotărârea din 11 decembrie 2013 a Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana, irevocabilă din 27 iunie 2014, au fost respinse ca neîntemeiate pretențiile pârâților Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/183 și Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” cu privire la încasarea sumei în mărime de 12 581,68 de lei. Însă, ultimii nu s-au conformat, continuând să includă suma dată la rubrica datoriei în facturile cu privire la serviciile comunale.

Potrivit informației despre achitățile serviciilor locativ-comunale pentru perioada martie 2013 – iunie 2017, la locul de consum ap. nr. xxx, nu sunt înregistrate datoriile la capitolul apă caldă, iar datoriile în sumă de 15 290 de lei continuă să fie incluse cu rea credință în facturi.

Prin actul ingineresc din 10 noiembrie 2017 se confirmă deconectarea totală a apartamentului nr. xxx de la agentul termic și din anul 2018 nu se mai facturează agentul termic.

Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi, în conformitate cu prevederile Legii cu privire la apărarea drepturilor consumatorului, Legii serviciilor publice și de gospodărie comunală, au solicitat anularea facturilor emise pe numele Lidiei

Popodneac, obligarea pârâților să excludă din factura lunară datoria pentru energia termică și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin cererile de concretizare a acțiunii Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi au mărit cuantumul pretențiilor înaintate și au completat acțiunea cu pretenții accesorii.

În motivarea acestor cereri au invocat că între Lidia Popodneac și Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” nu există nici un raport juridic și nu există temeieri de facturare.

Au relatat că au fost întocmite acte inginerești potrivit cărora în mai multe apartamente, inclusiv și apartamentul nr. xxx, sistemul intern al blocului de aprovizionare cu energie termică nu funcționează în regim normal, iar începând cu sezonul rece a anului 2008, locatarii s-au debransat de la țevile tranzitorii.

Potrivit actului privind deconectarea apartamentului nr. xxx de la sistemul de aprovizionare cu apă caldă și încălzire din data de 10 noiembrie 2017, se confirmă deconectarea dată din 1 decembrie 2006, precum și faptul că gestionarul fondului locativ a suspendat relațiile sale cu titularul apartamentului, fără a avea pretenții la achitarea acestor servicii. Suma de 5 152,05 lei, încă nu a fost încasată deoarece a depus o cerere la CtEDO.

A mai invocat că secția x a blocului locativ, în care se află apartamentul nr. xxx nu dispune de încăpere tehnică cu încălzire la subsol și în coridoare comune, în pod nu este instalată nici o sistemă inginerească, deci lipsesc pierderile normative de energie termică pentru menținerea în stare funcțională a acestora.

În apartament coloanele de încălzire tranzitorii sunt înfundate de 20 de ani și nu permit încălzire cu 10% în anul 2011, cu 15% în anul 2012 și nici cu 20% în anul 2013.

Au solicitat Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi admiterea acțiunii, anularea sumei de 18 687,56 de lei din facturile de plată pentru energia termică cu obligarea Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/183 și Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” să excludă pe viitor facturarea lunară pentru agentul termic, încasarea în mod solidar a prejudiciului moral în mărime de 89 900 de lei (36 salarii minimale garantate (2775 lei) pentru trei ani) și încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 270,00 lei.

Prin hotărârea din 26 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru acțiunea a fost admisă parțial, s-a obligat Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/183 de a exclude din contul consumatorilor Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi suma de 12 581,68 de lei în temeiul hotărârii din 11 decembrie 2013 a Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău, irevocabilă din 27 iunie 2014. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

Prin decizia din 28 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi și s-a menținut hotărârea din 26 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru.

În favoarea acestei soluții instanțele ierarhic inferioare au reținut hotărârile judecătorești prin care s-a respins încasarea de la Lidia Popodneac și Diana Șvitchi a sumei de 12 215,23 de lei, datorie pentru consumul energiei termice și 366,46 de lei cu titlu de costuri, iar în total suma de 12 581,68 de lei și prin care s-a încasat de la Lidia Popodneac și Diana Șvitchi, în mod solidar, în beneficiul Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 54/183 datoriile pentru serviciile de livrare a energiei termice formate în perioada martie 2013 – februarie 2017 în sumă de 5 152,05 lei, cât și constatările reținute în mod irevocabil cu privire la lipsa temeierilor de încasare a sumei de 12 581,68 de lei, precum și cu privire la faptul că chiar și situația în care apartamentul este totalmente debransat de la sistemul centralizat de încălzire, nu-i

scutește de la plata pentru energia termică, atâta timp cât există o normă legală, obligatorie prevăzută în Anexa 7 la Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, se bucură de prezumția absolută de adevăr și nu pot fi contrazise printr-o altă hotărâre.

Răsturnarea puterii lucrului judecat, printr-o reluare a judecării într-o nouă acțiune între părți, determină o instabilitate a raporturilor juridice civile care, odată stabilite printr-o hotărâre judecătorească cu caracter irevocabil, intră în sfera raporturilor de ordine publică, pe care părțile nu le pot modifica nici în situația în care ar exista acordul lor.

Pretențiile reclamantilor cu privire la anularea sumei de 18 652,70 de lei din facturile de plată pentru energia termică cu obligarea părților să excludă pe viitor facturarea lunară pentru agentul termic, este întemeiată doar în partea sumei de 12 581,68 de lei, în temeiul hotărârii din 11 decembrie 2013 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, irevocabilă din 27 iunie 2014.

La 16 iulie 2020, Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi au declarat recurs împotriva deciziei din 28 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea cererii de recurs au indicat că prin decizia contestată se încalcă flagrant drepturile procedurale ale reclamantilor, art. 6 din Codul familiei precum și accesul la justiție.

Au solicitat Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu remiterea cauzei la rejudecare în fond, la etapa de primire a cererii de chemare în judecată.

Examinând admisibilitatea recursului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 10 august 2020, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței. Până la examinarea cererii de recurs, intimații nu au depus referință.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs declarată de Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi în raport cu materialele cauzei civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 28 mai 2020, care a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 9 iulie 2020 (vol.II, f.d.17).

Astfel, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată la data de 16 iulie 2020 de către Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi în interiorul termenului legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, argumentele invocate de Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurenteii este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelor încălcări esențiale sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

La caz, criticile invocate de Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor.

Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

Or, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul său cu soluția dată de instanța de apel, iar criticile invocate în recurs nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi.

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil și consideră că, recursul declarat de Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În temeiul art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Lidia Popodneac și Ion-Gheorghe Șvitchi.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu